

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/19/2019
Identifikačné číslo spisu: 7108011740
Dátum vydania rozhodnutia: 04.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7108011740.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martiny Zeleňakovej, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 4. marca 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného I. R., vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 6T/16/2008, pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. januára 2018, sp. zn. 8To/78/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného I. R. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 14. januára 2016, sp. zn. 6T/16/2008, uznal obvineného I. R. za vinného z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe, ako je v rozsudku uvedený, a podľa § 221 ods. 4, § 42 ods. 1 Tr. zák. mu uložil súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní desať rokov so zaradením na jeho výkon podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. do ústavu so stredným stupňom strázenia, podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. obvinenému zároveň uložil ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov a zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil rozsudok Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 2T/190/2010 z 5. októbra 2010 a trestný rozkaz Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 22T/187/2011 z 19. septembra 2011 vo výrokoch o trestoch, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. súd poškodenú spoločnosť N. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Na podklade odvolania obvineného (podaného čo do viny a trestu) Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „súd druhého stupňa“) rozsudkom z 15. januára 2018, sp. zn. 8To/78/2016 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. f/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade škody a rozhodujúc sám podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenú spoločnosť s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces (ad I.) a odvolanie obvineného (vtedy obžalovaného) podľa § 319 Tr.

por. zamietol (ad II.).

Proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa (v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa) podal obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Ivana Vánka dovolanie, ktoré odôvodnil dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a písm. i/ Tr. por. Citujúc ustanovenia Trestného poriadku dovolateľ vyjadril názor, že v posudzovanej veci sa súdy neriadili príslušnými zákonnými ustanoveniami, čím došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutku a k nesprávnemu použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia a tiež k tomu, že napadnuté rozhodnutia sú založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Namietal, že existujú pochybnosti o totožnosti skutku, pre ktorý bol odsúdený, pretože porovnaním skutku, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa zo 6. júna 2008 so skutkom v „Upozornení vyšetrovateľa PZ na zmenu právnej kvalifikácie“, ktorým bol pôvodný skutok zásadným spôsobom preformulovaný. Uviedol, že niektorí svedkovia boli síce znovu vypočutí po vznesení obvinenia voči nemu, avšak tieto nemožno považovať za procesne relevantné, keďže ich výpovede spočívali v odkaze na svoje predchádzajúce výpovede. Navyiac, prvostupňový súd takéto výpovede čítal ako dôkaz na hlavnom pojednávaní napriek tomu, že obhajca tento procesný postup namietal. V danej súvislosti vyjadril dovolateľ obavu, že takýmto postupom súdu došlo k porušeniu článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11, teda k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

V ďalšej časti odôvodnenia dovolania (označenej ako ad II.) namietal obvinený odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré podľa jeho názoru nezodpovedá požiadavke riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Poukázal na výpovede niektorých svedkov, s ktorými sa podľa jeho názoru, prvostupňový súd nevysporiadal, najmä s výpoveďou svedka P. I.. Pri odstraňovaní rozporov bola na hlavnom pojednávaní prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania z 10. apríla 2008, ktorá bola učená pred vznesením obvinenia. Vyjadril názor, že dôkazy, ktoré boli vykonané pred vznesením obvinenia jednému zo spoluobvinených, okrem neodkladných a neopakovateľných úkonov, nie je možné použiť v trestnom konaní vo vzťahu k inému spoluobvinenému, aj keď boli vykonané v súlade s Trestným poriadkom po vznesení obvinenia.

V časti dovolania označenej ad III. obvinený zdôraznil, že pre spáchanie zločinu podvodu je potrebné preukázať úmyselné zavinenie a príčinný vzťah medzi jeho konaním a následkom, pričom v predmetnej veci sú prítomné pochybnosti, ktoré mali viesť za použitia zásady „in dubio pro reo“ k rozhodnutiu v jeho prospech.

S ohľadom na uvedené obvinený navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté rozhodnutia zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Dovolanie obvineného bolo zaslané na vyjadrenie ostatným stranám konania.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I (ďalej len „prokurátor“) podal k dovolaniu vyjadrenie. Mal za to, že trestná činnosť obvineného bola preukázaná a je možné sa v plnej miere stotožniť s odôvodneniami rozsudkov súdov oboch stupňov. V konaní nebol podľa neho porušený zákon v neprospech obvineného. Súdy rozhodli na základe dostatočného podkladového materiálu potrebného pre dané rozhodnutie, všetky relevantné dôkazy boli vykonané, súdy ich náležite vyhodnotili. Svoje skutkové zistenia a právnu kvalifikáciu súdy náležite vyjadrili v odôvodneniach rozhodnutí. Všetky zabezpečené dôkazy boli pred rozhodnutím vyhodnotené správne a v súlade so zákonom. Požiadavka vykonania výsluchu všetkých podstatných svedkov kontradiktórnym spôsobom bola splnená. Napadnuté rozhodnutia prokurátor označil za zákonné a dôvodné a navrhol, aby najvyšší súd dovolanie obvineného odmietol.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 2 písm. a/, písm. h/, § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom

stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.), a súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por., § 371 ods. 4 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por. Najvyšší súd však zistil, že dovolanie obvineného je potrebné na neverejnom zasadnutí odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných vád. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolaateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a písm. i/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku a nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je pochybenie súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to v takej intenzite, že to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a *contrario* § 371 ods. 5 Tr. por.). O nesprávnu aplikáciu práva ide najmä vtedy, ak bol skutok v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin v tomto prípade nešlo, alebo ak išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý sa nachádza v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom takáto nesprávna subsumpcia bola v neprospech obvineného (teda spravidla pôjde o prísnejšie trestnú skutkovú podstatu). V tejto súvislosti však treba podotknúť, že dovolací súd pri preskúvaní uvedeného dovolacieho dôvodu nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku, čo je explicitne vyjadrené i v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ veta za bodkočiarkou Tr. por.

Dovolací súd dospel k záveru, že hoci dovolacie námietky smerujú proti nesprávnomu právnemu posúdeniu veci, z podstaty dovolaateľom tvrdených námietok (absencia relevantných dôkazov, spochybňovanie skutkových záverov súdu najmä vo vzťahu k jeho zavineniu, prehodnocovanie výsledkov dokazovania týkajúceho sa výpovedí svedkov, vyplýva, že tieto sú namierené proti skutkovým zisteniam a tomu zodpovedajúcim dôkazným hodnotiacim úvahám súdov nižšieho stupňa. Obvinený sa v podstatnej časti dovolania sústreďuje na prehodnocovanie skutkového stavu a vykonaných dôkazov a prezentuje vlastné závery, odlišné od záverov súdov. Dovolací súd preto opakuje, že uplatnený dôvod dovolania slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikcia zákona za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (R 47/2014 - II.). Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Dovolacia námietka, ktorá napáda postup súdu v hodnotení dôkazov, nemôže zakladať uvedený dovolací dôvod. Právo namietať skutkové otázky má v dovolacom konaní výlučne minister spravodlivosti (§ 371 ods. 3 Tr. por.). Dovolací súd nemožno vnímať ako tretiu inštanciu v sústave súdov zameranú na preskúvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi nižšieho stupňa. Ťažisko dokazovania je na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť alebo meniť len odvolací súd. Dovolací súd nemôže posudzovať úplnosť

skutkových zistení, nemôže bez ďalšieho sám prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože dôkazy v konaní o dovolaní nemôže sám vykonávať. Namietané nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôžu zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (I. ÚS 567/2016). Uvedenými námietkami obvineného sa preto dovolací súd meritórne nezaoberal.

In medias res dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. zák. dovolací súd uvádza nasledovné :

Trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu. Trestom s vyššou trestnou sadzbou sa potrestá, kto spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním väčšiu škodu (§ 221 ods. 2 Tr. zák.), ešte prísnejšie ten, kto spôsobí značnú škodu, z osobitného motívu, závažnejším spôsobom konania alebo na chránenej osobe (§ 221 ods. 3 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/ Tr. zák.) a ešte prísnejšie ak páchatel' spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním škodu veľkého rozsahu, alebo ako člen nebezpečného zoskupenia alebo za krízovej situácie (§ 221 ods. 4 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zák.).

Objektom trestného činu podvodu je majetok. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel. Páchatel'om môže byť ktokoľvek, t. j. subjekt je všeobecný. Pokiaľ ide o odsek 4, vyžaduje sa spôsobenie škody veľkého rozsahu. Majetkom sú nielen veci, ale aj pohľadávky a iné majetkové práva. Cudzím majetkom sa rozumie majetok, ktorý nepatrí páchatel'ovi alebo nepatrí výlučne jemu. Škodou na cudzom majetku je ujma majetkovej povahy, ktorou môže byť aj ušlý zisk.

Po preskúmaní veci dovolací súd, vychádzajúc zo skutkových okolností ustálených súdmi nižšieho stupňa, nezistil také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Z vymedzenia skutku, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, je jednoznačné, že je trestným činom a že obvinený naplnil jeho skutkovú podstatu spôsobom uvedeným v Trestnom zákone, keď spoločne s ďalšou osobou vylákali od leasingovej spoločnosti pod zámienkou splácania dohodnutých leasingových splátok štyri ťahače s rovnakým počtom návesov, po ich prihlásení do evidencie tieto odviezli na nezistené miesto, pričom nezaplatili žiadnu splátku finančného leasingu a motorové vozidlá s ťahačmi nevrátili.

Dovolací súd zastáva názor, že k nesprávnej aplikácii práva a teda ani k nesprávnemu právnemu posúdeniu skutku zo strany súdov nižšieho stupňa nedošlo. Súd sa dôsledne zaoberal a vysporiadali nielen s otázkami ustálenia viny a trestu, ale aj s dôvodmi, pre ktoré bolo potrebné aplikovať práve ustanovenie § 221 ods. 4 písm. a/ Tr. zák. Súd prvého stupňa sa na stranách 14 až 17 svojho rozhodnutia podrobne zaoberal výsledkami dokazovania a v ďalšej časti odôvodnenia i obhajobnou argumentáciou obvineného, ktorej neuveril. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu druhého stupňa, obvinený dostal odpoveď aj na svoje odvolacie námietky (totožnosť skutku, procesný postup pri vypočutí svedkov O. L., P. I., I. O.), ktoré obdobne predostrel dovolaciemu súdu. Túto argumentáciu ako celok považuje dovolací súd za správnu, postačujúcu a dostatočne vysvetľujúcu, preto sa s ňou stotožňuje a nebude ju opakovať. Pre úplnosť treba zdôrazniť, že otázkou zákonnosti pri výsluchu svedkov a námietkou porušenia princípov kontradiktórneho konania sa zaoberal krajský súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v predmetnej veci zo dňa 4. novembra 2013, sp. zn. 8To/92/2013, ktorým bol na základe odvolania obvineného zrušený rozsudok okresného súdu zo 6. decembra 2012, sp. zn. 8To/92/2013.

Osobitne vo vzťahu k dovolacej námietke týkajúcej sa totožnosti skutku treba dodať, že trestné stíhanie tzv. „vo veci“ bolo začaté 24. januára 2008, spolupáchatel'ovi O. L. bolo vznesené obvinenie 8. februára 2008 a obvinenému I. R. dňa 6. júna 2008 pre pomoc k obzvlášť závažnému zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1. ods. 4 písm. a/ Tr. zák. Výšetrovatel' PZ 11. novembra 2008 v zmysle § 206 ods. 6 Tr. por. upozornil obvineného na zmenu právnej kvalifikácie jeho konania, ktoré bolo potom posudzované ako rovnaký obzvlášť závažný zločin spáchaný formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. zák. a v tomto zmysle bola skutková veta náležite modifikovaná.

Námietka obvineného, že skutok bol neprípustne modifikovaný (čím došlo k porušeniu zásady zachovania totožnosti skutku) je neopodstatnená, nakoľko dovolací súd nezistil nezuhu v podstatných znakoch medzi skutkom uvedeným uznesení o vznesení obvinenia (č. l. 8) a skutkom vymedzenom v „upozornení na zmenu právnej kvalifikácie“ (č. l. 50) a následne medzi skutkom uvedenom v obžalobe (č. l. 1050) a skutkovou vetou odsudzujúceho rozsudku okresného súdu (č. l. 1410).

Totožnosť skutku je zachovaná, keď je zachovaná jeho podstata. Podstata skutku spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Podstata skutku teda spočíva v účasti obžalovaného na určitej udalosti vo vonkajšom svete, ktorá je uvedená v obžalobnom návrhu a z ktorej vznikol následok uvedený v obžalobe. Pritom však ani účasť (aktivita) obžalovaného a ani následok, ktorý tým bol spôsobený, nemusia byť úplne zhodné, stačí, ak sú aspoň sčasti zachované v rozhodnutí súdu (na základe výsledkov vykonaného dokazovania) v porovnaní s obžalobou.

Niektoré skutočnosti môžu zo skutku odpadnúť a iné naopak pribudnúť, nesmie sa zmeniť podstata skutku a totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania alebo následku. Uvedené závery platia aj prípadnej modifikácie skutku v priebehu prípravného konania. Ak v priebehu vyšetrovania vyjde najavo, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, je iným trestným činom, ako bol v uznesení o vznesení obvinenia právne kvalifikovaný, musí byť na túto okolnosť písomne upozornený (§ 206 ods. 6 Tr. por.). Procesný postup vyšetrovateľa PZ bol v súlade so zákonom a to aj pokiaľ ide o reflexiu parciálnych výsledkov dokazovania v úprave skutkovej vety, z ktorých vyplynulo, že konanie obvineného je potrebné právne kvalifikovať nie len ako účasť vo forme pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., ale ako spolupáchateľstvo podľa § 20 Tr. zák.

Táto námietka obvineného je preto neopodstatnená aj z pohľadu dovolacieho súdu a teda dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. naplnený nebol.

Najvyšší súd má na základe uvedeného za to, že rozhodnutie okresného i krajského súdu sú plne v súlade so zákonom a výhrada, že súdy sa nevysporiadali s podstatnými skutočnosťami, neobstojí. Oba súdy sa podrobne sústredili na preskúmanie podstatných otázok a dali na ne adekvátnu a postačujúcu odpoveď, čím obom rozsudkom dali parametre presvedčivých, zákonných a riadne odôvodnených rozhodnutí zodpovedajúcich ustanoveniu § 168 ods. 1 Tr. por. Skutočnosť, že argumentácia súdu nie je v súlade s predstavami a názormi obvineného, nie je dôvodom na záver o jej nesprávnosti.

Okrem námietok skutkového charakteru a námietky nezákonného postupu pri vykonaní výsluchu svedkov, ku ktorým už sa najvyšší súd vyjadril, dovolateľ súdu vytkol, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané v súlade s interpretačnou a aplikačnou praxou, vrátane použitia zásady in dubio pro reo. V tejto súvislosti dovolací súd opakuje, že zásada „v pochybnostiach v prospech obvineného“ súvisí s otázkou skutkového stavu a hodnotenia dôkazov, ktorých preskúmanie je v dovolacom konaní neprípustné. Navyše použitie tejto zásady, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 Tr. por., prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 28/1998). Ak však súd vykonal všetky dostupné dôkazy, vyhodnotil ich (pričom v konaní nevzhládol pochybnosti o dokazovaných skutočnostiach) a následne dospel k určitým skutkovým a právnym záverom (ktoré sú zároveň presvedčivé), túto zásadu nie je možné aplikovať. Námietka obvineného je preto v tomto smere neopodstatnená a opätovne vyjadruje len jeho názor na to, ako mal súd hodnotiť dôkazy, nesmeruje teda proti zákonnosti vykonaných dôkazov, ale proti rozsahu a spôsobu ich hodnotenia súdmi nižšieho stupňa. Námietky tohto charakteru nie sú spôsobilé byť predmetom dovolacieho prieskumu v prejednávanej veci ani v rámci tohto, ani v rámci iného dovolacieho dôvodu (s výnimkou podľa § 371 ods. 3 Tr. por.). Najvyšší súd napokon nevzhládol ani iné dôvody, pre ktoré by v preskúmanej veci došlo k naplneniu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por.

Na základe uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že v rozsahu námietok obvineného I. R. nie sú

splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.